

kmalo toliko na srajco dobí, kakor v angležkem Manchestru. Tudi se lahko človek kmalo znajde, pri kateri stranki da je, ker na desni vidiš napis terdega slovenskega imena že ne vem, s koliko gggg na koncu. Vsaki Teržičan, navdan pravega manchesterskega duha, pridši na desni stran Kroke, se more zagledavši taki napis, brumno prikloniti kakor Arabec gredé proti Mekki, in izdihniti: Allah, Allah podljubelski, hvalen bodi! ker pripeljal si me po svoji neskončni modrosti „unter unsere Leut“. Sicer je pa leva stran Kroke močnejša, ker je po veliki večini Kropa národna, kakor malo kateri kraj na Slovenskem. Kroparji so bistré glavice in kaj marljivo slovenske časnike prebirajo. Rekel bi, da kar so Ribenčani na Dolenskem, so Kroparji na Gorenskem; kakor jo Ribenčani v govoru bolj na pevsko zavijajo, jo Kroparji prav jekleno terdo režejo. Ribenčani u na francozki ū vlečejo, Kroparji ti pa r na tako terdo vižo zgovarjajo, da se misliš včasih v družni samih Parižanov. Kroparski „kolači“ so ti na Gorenskem k vsaki burki pritisnjeni, kakor rajbenški „rajščetarji“, ali kakor Rajbenčan z „rajščeti“, ti Kropar s svojimi „čveči“ — vulgo žebli — vse Slovensko in Hervaško prekorači, veliko zve, pa še več povedati vé. Je bistroumne glave, poln burk in ti kakor Ribenčan včasih tako zasolí, da se moraš kar za ušesi popraskati. Kropenčanji imajo med sabo dva originala prav svoje baže: Vodiškega Luka in Rausmanovega Naceta. — Mnogokrat vidiš na dolapust ali ob prazniku na velikem tergu veliko tropo Kropenčanov in v sredi med njimi na kaki podertii moža stati, ki jim s povzdignenim glasom govori in zraven tudi klasično agira. Pridigoval jim je ravno, ko zraven pridem, da od popotovanja zuanih dveh jogrov v Emavs. Drastične primere je delal, rekoč: „To je ravno tako, kakor da bi dva kovača popotvala iz Kroke čez Podnart in tako na večer k Šparovcu (znana kerčma na Gorenskem) na Posavec dospéla“ itd. Prišel je počasi v tako ekstazo, da bi bil najbolj terde grešnike in grešnice do solz ganil. Govoril bi ti od mraka do zora in to vse za „en frakelj žganjča!“ Nekdaj je bil pred na vodiški planini nad Kropo pastir, zatoraj mu pravijo vodiški Luka. Velikrat so mu duhovni gospodje tako počenjanje prepovedali, in ga za več dni v samotno izbico v Radoljco poslali, da bi tū sam sebi pridigoval; ali kakor „Martin v Zagreb in Martin iz Zagreba“, tako Luka v Radoljco in Luka iz Radoljce, vernivši se zmiraj svoj oder, svoj publikum in svoj zaslužek najde. Al Luka je samo govornik, ljudje pa tudi radi včasih kakošno pesem zapeti slišijo, ktero jim Rausmanov Nace, enak staremu čmerlu, zabrenčí. Nace je že star čez 70 let, tak hrust kakor planinsk medved, ker se še ne vé spomniti, da bi bil katerikrat v svojem življenju bolan. Hodi zmiraj bos in spí na goleh tleh; kar dobí, premení v žganjče; nič mu ni ostalo kakor špehasta gospôska kapa, sila povajljane stare soldaške hlače in kamizola, ki jo je po stricu podedval. Naravoslovci terdijo, da ima tič strus najterdneji želodec, da vse podavi, kar mu pod kljun pride, magari železo. Al v tej kreposti ti je proti Nacetu le mojsterskaza proti nedosegljivo izurjenemu virtuozu. Kakor bi copral, je v nekterih minutah spred Naceta zginilo: hlebec belega, hlebec ajdovega kruha, bedro svinine, nekaj klobas itd. Po vsem tem je to zmes z merico „žganjča“ poplahnil in s takim basom alelujo zabrenčal, da bi se Lablache pred njim vstrašil. Tudi njemu kakor Lukatu je bilo nespodobno popevanje že večkrat prepovedano, al vse zastonj; kakor je želodec njegov nasitljiv, tako je gerlo njegovo zmiraj za pesem pripravljeno, ako ga le žganjče namoči.

Valt. Zarnik.

Narodne pravlice.

Pravlice od landeškega grada na Frankolovem.

Obiskal sem nekega dné razvaline landeškega grada. Oj, kako se človeku serce širi, ko iz visokega hriba, na

kterem je nekđaj grad stal, gleda v cvetečo savinsko dolino, sive planine v zahodu, prijazne z nogradi nasajene griče, ktere venčajo bele cerkve krog in krog. Pa če se ozre na razvaline, in primeri sedanjost z minulostjo, oj kak more žalostnega serca reči:

Kje ste grada bele stene?
Kje je stolpa silni strah?
Kje ste izbe in dvorane?
Premenile ste se v prah.

Oj vi vitezi ošabni,
Kje je síle vaše tron?
Daljno že vam zadnokrat je
Vsem zakljenkal mili zvon!

In res, družega ni ostalo, ko malo zidovja, pod katerim se najde še mala pa precej dobro ohranjena klet in ena stena visokega stolpa. Pa spomin roparskih vitezov je ostal med ljudstvom, kateri so, kakor ljudje pravijo, vsakega popotnika, posebno kupčevavca, obropali, kateri so se prederznili bili sami čez „hudo luknjo“ potovati. Peljala je nekđaj ravno pod gradom rimska cesta. Celjski grofi so zato sozidali gradič Frankolovo v dolini, v katerem so vojaki prebivali, da so popotnike in kupčevavce čez „hudo luknjo“ spremljali. To je, kar vem od vitezov; naj povem ljudske pravlice.

Poslednji vitez ni bil ropar, al požrešen je bil, in sladko vince je rad serkal. Neki večer se napije, in gré spat v svojo izbo, pa zjutraj vstane na skednji nekega kmeta v bližnji vasi. Pravijo kmetje, da so vidili ponoči, kako so ga štiri pošasti po zraku nesle. On jim ničesa ne verjame. Drugo noč gré trezen spat. Grad se strese, štiri pošasti, bele ko smertna žena, stopijo v izbo in ga zanesó na skeden drugega kmeta. Tako se mu je godilo vsako noč, kadar je hotel v gradu spat.

Razserden prodá svoj grad nekemu kmetu. Pošasti sicer so pobegnile, al kmet ni mogel grada popravljati, zato se je tudi razsul v razvaline. —

Nekega večera pride žlahni gospod k nekemu kmetu, ter ga prosi, naj mu napreže vole v kočijo, da ga peljá v Konjice. Kmet napreže, gospod veli kmetu stopiti v kočijo; bela cesta se napravi ravno proti Konjicam; voli peljejo hitreje ko najberzi konji; kočija derčí, kot da bi jo škratli nesli. Pripeljavši se v Konjice, dá gospod kmetu tri vogle za plačilo. Kmet jih vzame žalosten, in tira vole domú. Po poti pogleda vogle, misleč jih zavreči; al kako se začudi, ko najde namesto voglov tri žute zlate, ktere veselo v žep vtakne! —

Neki kmetič je sekal derva blizo grada. Mlada gospá pride k njemu, in mu velí za njo iti. Ona ga peljá v grad, vzame ključe iz žepa, odpre podzemeljske vrata in stopi strahoma kmet za njo v veliko klet, ki je bila polna sodov sladkega vina. Mlada gospá odpre drugo klet, v kateri je bilo vse polno mesa, žita in sočivja. Mlada gospá odpre tretjo klet, v kateri je bilo vse polno zlatov, tolarjev in dragih kamnov. Vse to pokaže mlada gospá kmetu in mu reče: Vsajeno še ni drevo, s kterege se bo zibka delala, v kateri bo dete spalo, ki bo to vse dobilo. Kmeta peljá gospá spet iz kleti, pa kako se on začudi, ko zapazi, da mu je brada do kolen prirastla. Domú pridši najde svojega sina že starega, kateri je ravno že tudi svojega sina ženil in mu gostijo pripravljal.

Joško Isk.

Kratkočasnice.

(Maslo naše nemške kulture) nadalje iz unidan omenjene in za natis pripravljene zberke.

„Löbliches Comitát.

Das Löbliches Comitát Gemeindeamt *
wird hievon mit dem Diensthöflichen ersuchen in die Kenntnis gesetzt, für den Mann ** von * welcher schon seit mehreren Jahre abwesend ist welcher sich im Lande Shtabánien